

VODNÁR

Nicholas Jordan sa nenarodil pod hviezdnu oblohou, ale v nemocnici v Edenvale – skromnej budove z červených tehál na okraji mestečka, ktoré sa pýšilo štyrmi krčmami, zato žiadnou bankou, jedným kúpaliskom, šiestimi klubmi pre veteránov a každé leto s nevôľou tolerovalo obmedzené používanie vody. Nemocnicu obklopovali záhony krikľavo ružových bugenvileí a trojuholníky vysychajúcich trávnikov. Keď malý Nick prišiel na svet, obloha nad rozžeravenou plechovou strechou bola závratne modrá, dokonale vystihujúca februárovú južnú hemisféru.

A boli tam aj hviezdy. Ďaleko za bezoblačnou páľavou troposféry, ďaleko za ozónovou dekou stratosféry, ďaleko za mezosférou a termosférou, ionosférou, exosférou a magnetosférou. Boli ich milióny. Dominovali čiernote a pohybovali sa v dokonalých obrazoch, ktoré sa navždy prekreslili do duše Nicholasa Jordana.

Joanna Jordanová – Baran, majiteľka a prevádzkarka vychyteného kaderníctva, pozoruhodne presná strelkyňa za netbalový tím Edenvale Stars a dvojnásobná držiteľka titulu Miss Edenvale – v hodinách po narodení svojho syna na hviezdy nemyslela. Extatická a neupravená ležala v jedinej pôrodnej sále nemocnice a hľadiac do tváre malého Nicka mapovala vplyvy o čosi pozemskejšej náture.

„Má tvoj nos,“ zamrmlala smerom k manželovi.

Nemýlila sa. Jej bábätko malo dokonalú miniatúrnu repliku nosa, ktorý dôverne poznala a milovala na tvári Marka Jordana – Býka, plecnatého futbalistu, ktorý sa transformoval na finančného po-

radcu v polokošeliach, milovníka pečeného cheesecaku a beznádejného obdivovateľa dlhonožných žien.

„Ale tvoje uši,“ podotkol Mark s pocitom, že jeho ruky sú ako ruky obra, keď pohládzal chumáčik tmavých vlások na hlavičke ich novorodeniatka.

Joanna s Markom si obzerali svojho synčeka a hľadali zdroj jeho líčok, čielka, prstíkov na rukách a nohách. Čerství rodičia tak objavili ozvenu Markovho brata v široko posadených očičkách báätka a náznak Joanninej matky v jeho plných a výrazných perách.

Nikde však nenašli, dokonca im ani nenapadlo hľadať, odtlačky Beta Aquarii, žltej obryne, ktorá horí päťstotridsaťsedem svetelných rokov od Zeme. Ani oveľa jemnejší dotyk hmloviny Slímáka či vlastne žiadneho z ostatných nebeských telies, čo tvorili rozvláčne súhvezdie Vodnára, pod ktorého patronátom sa nachádzalo slnko v čase narodenia ich dieťaťa.

Ak by sa na kropaje osudu na novorodeneckom diagrame malého Nicka pozrel astrológ, už v deň jeho narodenia by predvídal, že z tohto dieťaťa vyrastie originálny, chvíľami až mierne excentrický, kreatívny a láskavý chlapec s takou dávkou súťaživosti, že jeho súrodenci by radšej zjedli ružičkový kel, ako si s ním zahrali monopoly. Uhádol by, že chlapec bude milovať kostýmové párty a ochotne prichýli každého vyhľadovaného psa či zablšenú mačku, ktorá mu skríži cestu.

Ten istý astrológ by sa možno nežne pousmial pri predpovedi, že počínajúc pubertou sa z Nicka stane zaniatený veriaci v hviezdy. Bude sa mu páčiť, že je Vodnár – znamenie, ktoré si spojí s inovatívnym a neortodoxným zmýšľaním rovnako ako s letom, hudobnými festivalmi a atraktívnymi mladými hipisáčkami, ktoré voňali ako pačuli a sex.

No v deň jeho narodenia nebol poruke žiadny astrológ a jediná osoba, ktorá v súvislosti s malým Nickom vyslovila predpoveď vyčítanú z hviezd, bola Joannina priateľka Mandy Carmichaelová. Mandy – Blíženci, hlásateľka predpovedí počasia regionálnej televíznej siete, rozžiarená čerstvá nevesta s jamkami na lícach a fana-

tická fanúšička skupiny ABBA – sa v nemocnici zjavila ako dobrá víla sudička rovno po práci. S hrubou vrstvou mejkapu z nakrúcania cupkala na vysokých podpätkoch s obrovským modrým medvedom a kyticou chryzantém zo supermarketu v náručí. Maca rýchlo usadila do kresla a chryzantémy skončili v zaváraninovom pohári, zatiaľ čo sa bosá Mandy vedľa postele nežne maznala s prvorodeniatkom svojej priateľky.

„Malý Vodnárík, všakže?“ hmkala so zarosenými očami. „Nečakajte, že bude ako vy s Markom, rozumieš, Jo? Vodnári sú iní. Však, maličký?“

„No, mal by mať vzťah k športu,“ prehodila Jo veselo. „Mark mu už kúpil tenisovú raketu.“

„A práve preto z neho pravdepodobne vyrastie umelec. Alebo tanečník. Nie je tak, pokladík?“

Mandy vsunula svoj prst do zatvárajúcej sa hviezdice Nickovej drobnej rúčky a na okamih zostala úplne bez slov, čo bolo pre ňu netypické. „Jo, je nádherný. Jednoducho nádherný,“ vydýchla náhle.

Z nemocnice Mandy odchádzala už za tmy. Súmrak so sebou privial vánok rovnako osviežujúci ako túžba, čo na ňu doľahla, keď s topánkami v rukách kráčala cez pichľavý trávnik na parkovisko. Obloha na západe bola dymovomodrá s ružovkastými obláčikmi nad obzorom, ale na východe sa už cez prehlbujúcu tmú predralo zopár nedeckavých hviezd. Mandy vkĺzla za volant svojho auta a dlho na tie hviezdy hľadela. Stále cítila omamnú vôňu bábätka.

Nasledujúci piatok v Curlew Court v Edenvale – v slepej uličke novovybudovanej štvrte plnej betónových obrubníkov a prízemných domov s plechovými strechami, trávnikmi a eukalyptami chránenými umelohmotným pletivom – sa Drew Carmichael zvalil na chrbát s hlasným: „Páni!“

Vedľa neho, na trampolíne u ich susedov, ležala prázdna fľaša írského krémového Baileys, dva zamazané poháriky a jeho upote-

ná, usmievavá, poloodetá žena. Drew – Váhy, konzultant v poľnohospodárstve, amatérsky nadšenec aviatiky, závislý od Pink Floyd a obávaný vzdušný gitarista spred zrkadla v spálni – sa ani nie pred hodinou vrátil z dvojtýždňovej pracovnej cesty a mal pocit, akoby ho niekto úmyselne zviedol. Priam z neho vysal jeho esenciu. Našťastie, susedia dovolenkovali na Zlatom pobreží.

„Uhhmm,“ pochvaľovala si Mandy usmievajúc sa do hviezdna-tého neba.

Drew sa nadvihol na jednom lakti a pozrel sa na svoju ženu. Za tieňom na jej líci v mieste jamky šípil akési šibalstvo.

„Čo ti to napadlo?“ spýtal sa a položil dľaň na jej bledé mäkké odhalené bruško. „Ha?“

„No dovoľte,“ ohradila sa a so širokým úškrnom ho plesla po ruke. „Som vydatá žena. Nechytajte to, čo si nemôžete dovoliť.“

Poštekľil ju a ona sa rozosmiala.

„Čo máš za lubom?“

„Za lubom?“ zopakovala. „Za lubom? Ja... obdivujem hviezdy.“

Pripitý a bezvýhradne šťastný Drew si založil ruky za hlavu a tiež sa zahľadel do vesmíru.

V tú februárovú noc Carmichaelovci počali dievčatko, ktoré sa malo narodiť v skorých hodinách novembrového rána v znamení Strelca. Na svet príde drobné a dokonalé, s hlavičkou lemovanou najjemnejšími plavými vláskami, ktoré sa jej napokon zvlνια okolo ostrých črt tváre. Oči bude mať orieškové, bradu špicatú a pery v tvare zreteľného Amorovho luku – ako jej matka. Tmavé obočie bude mať rovné, priam prísne – ako jej otec.

Astrológ by možno predpovedal, že z tohto dieťaťa vyrastie priamočiary človek; hravý, ale tak trochu perfekcionista. Zamiluje si slová, už v deviatich rokoch sa objaví v televíznej súťaži v hláskovaní, ktorú aj vyhrá, a väčšinu času strávi s perom zastrčeným za uchom. Jeho nočný stolík si nikdy nevydýchne pod ťarchou kníh – prečítaných, načatých, nachystaných – a je možné, že medzi tými haldami sa nájde zastrčený aj katalóg z Howards Storage World či z Ikey, lebo celoživotným fetišom tohto dievčaťa bude práve or-

ganizovanie šatníkov. Jej pamäť bude taká neomylná a vybrúsená ako kartotéka z nehrdzavejúcej ocele a ešte aj jej esemesky budú mať bezchybné formátovanie a diakritiku.

Rovnako neomylné by mohla znieť predpoveď, lenže astrológ by nad tým iba skormútene pokrútil hlavou, vediac, že toto dieťa nebude mať hviezdy veľmi v úcte. Popravde, horoskopy bude považovať za hlúposti plné nevierohodných táranín.

„Justine,“ zamumlala Mandy skôr sama pre seba.

„Prosím?“ spýtal sa Drew.

„Jus-tine,“ zopakovala s väčším dôrazom. „Páči sa ti?“

„Kto je Justine?“ zaujímal sa zmätený Drew.

To uvidíš, pomyslela si Mandy. To uvidíš.

RYBY

⚔

Čas plynul. Mesiace obiehali planéty. Tie krúžili okolo najjasnejších hviezd. Galaxie vírili. Rokmi k nim pribúdalo aj čoraz viac satelitov. Potom jedného dňa, ako švihnutím čarovného prútika, tam stála dvadsaťšesťročná Justine Carmichaelová. V isté marcové piatkové ráno si vykračovala po zeleňou lemovanej mestskej ulici s nestabilným nákladom káv v papierových téglíkoch v náručí. Oblečené mala veselé voľné ľanové šaty so zelenými a bielymi bodkami a takmer biele tenisky, na ktorých sa premietali odlesky chodníka v polotieni.

Ulica – asi dve hodiny východne od Edenvale – sa volala Renie Street a bola jednou z hlavných tried vychytenej periferie Alexandrijského parku. Bola to štvrt' plná panských sídiel z koloniálnych čias, bytových domov v štýle art déco, kvetinárstiev a kaviarní. Skrátka miesto, kde ste nemali problém kúpiť si viedenskú kávu vo vysokom sklenom pohári s dlhou lyžičkou a kde sa kaderníctva špecializovali na strihy pre maltezákov a westhighlandských bielych teriérov. Justine mierila do sídla *Hviezdy Alexandrijského parku*, kde pracovala. Oficiálny názov jej pozície znel poslíček, hoci šéfredaktor – náchylný na verbálne kvetnatosti, ktoré v ničom nezrkadlili prenikavú výstižnosť jeho publicistiky – o nej s obľubou hovoril ako o našej milej, vzácnej budúcej novinárke. Ak by o nej písal, nazval by ju poskokom.

Hviezda sídlila v elegantnom zrenovovanom dome s dreveným obkladom, ktorý bol situovaný trochu ďalej od cesty. Len čo bez zaváhania odbočila do otvorenej brány, prešla popod jeden z najkontroverzejších monumentov Alexandrijského parku – hviezdu.

Mozaiková inštalácia veľká ako koleso traktora bola taká škaredá, že ste si nemohli nevšimnúť, ako sa hojdá a trbliece vysoko na rampe nad chodníkom. Na hviezdu bola tučná a oblá a na piatich jej nie práve symetrických cípoch boli nahrubo nacápané citrónovožlté kachličky a úlomky čajníka so vzorom žltých ruží.

Po tridsiatich rokoch, odkedy hviezdu nainštalovali na jej post, ju miestni premenovali na žltú ohavu a skúsili všetky možné intervencie v mestskom zastupiteľstve, aby ju strhli. V tých časoch považovala väčšina rezidentov parku *Hviezdu* za odporný pouličný plátok a jej mladého redaktora Jeremyho Byrna za opovrhnutiahodného vlasátého zhýralca. Boli skalopevne presvedčení, že samopašný najstarší syn Winifreda Byrna nemal právo zriadiť ten škandalózne baliaci papier na ryby v elegantnom sídle jeho nebohej matky na Rennie Street.

No Alexandrijský park si postupne zvykol aj na časopis, aj na jeho nevkusný symbol. *Hviezda* bola v súčasnosti uznávaným magazínom na lesklom papieri, ktorý sa venoval súčasnému daniu, športu a umeniu. Nové číslo, ktoré vychádzalo každý mesiac, čítali nielen v Alexandrijskom parku, ale v celom meste a aj na predmestí na opačnom konci. Justine bola na rebríčku dôležitosti pozícií v redakcii kdesi pod posledným stupienkom, no aj tak by sa našlo dosť dravých, bystrých absolventov žurnalistiky, ktorí by si aj koľko nechali vítať, len aby získali jej miesto.

Prvý deň v práci ju po kanceláriách previedol sám Jeremy Byrne. Dnes je už pravým opakom vlasáča z minulosti a skôr by sa o ňom dalo povedať, že je aristokrat ako pacifista. Postavil ju pod tú šialenú žltú masu hviezdy.

„Chcem, aby si ju brala ako talizman nebojácnych, zásadne nestranných princípov žurnalistiky, na ktorých bola vybudovaná naša malá statočná redakcia,“ predniesol a Justine mala čo robiť, aby sa necítila trápne, keď hovoril o inšpiratívnych lúčoch hviezdy a dokonca napodobňoval, ako na ňu zhora žiaria.

Hviezda bola skvelé miesto na prácu, presne ako šéfredaktor sľuboval. Zamestnanci pracovali tvrdo, ale vedeli sa aj zabaviť. Vianočné večierky boli bakchanáliami s bohatým občerstvením a kva-

lita článkov v magazíne mala vysokú úroveň. *Hviezda* však bola až takým skvelým zamestnaním, že žiadny z novinárov nikdy nedal výpoveď, a to predstavovalo pre Justine veľký problém. V súčasnosti pracovali v redakcii na plný úväzok traja redaktori, jeden v Canberre, a všetci sa tam držali už celé desaťročie, ba ešte dlhšie. Predchádzajúci poslíček čakal na svoju šancu tri roky, kým to vzdal a zamestnal sa v PR.

Keď vtedy ružovolica Justine stála pod hviezdou s Jeremym Byrnom, bola presvedčená, že predchádzajúci poslíček si tú čakačku odkrútil aj za ňu. Ozajstná práca už musela byť na dosah. No prešli ďalšie dva roky bez akýchkoľvek výhľadov na postup a Justine si začínala myslieť, že svojej autorskej prvotiny vo *Hviezde* sa dočká, až keď niektorý zo súčasných redaktorov zomrie na starobu.

Ponáhľala sa po levandulami lemovanom chodníku, poprávajúc si hrbu papierových pohárov, aby si uvoľnila jednu ruku a mohla pozbierať kôpku listov položenú na dlažbe. Vyšla hore nízkym schodiskom a bokom odtlačila dvere. Tie sa za ňou ešte ani nestihli zabuchnúť, keď sa v chodbe ozval pocukrovaný hlas.

„Justine? Si to ty?“

Patril Barbel Weissovej, manažérke pre reklamu, ktorá zmenila jednu z dvoch nádherných kancelárií s arkierovými oknami pri vchode na rovnako vyumelkovaný a zženštený priestor ako ona. Keď Justine vošla, Barbel – v tmavoružovom nohavicovom kostýme a s blondávnym účesom naaranžovaným ako torty v nemeckej cukrárni – sa ani neobťažovala vstať od stola, iba zamávala brožúrou.

„Zlatko, mohla by si odniesť toto dolu na kreatívu? Povedz im, že v inzeráte Brassingtonu chcem tento font. Tu. Zakrúžkovala som ho.“

„Žiaden problém,“ zamrmlala Justine, manévrujúc k boku stola, aby Barbel mohla prihodiť brožúru k jej nákladu.

„Och,“ sklamane vzdychla Barbel, keď si všimla, aká je Justine zavalená kávami, no obočiu dovolila, aby sa zvrstilo iba o kúsok. „Ty ideš od Rafaella? Nebude ti prekážať, ak tam skočíš znovu, však nie? O dvadsať minút čakám klientku a myslela som si,

že by sa nám hodili makrónky. Povedzme... malinové. Ďakujem, Justine. Si svätica.“

Kanceláriu na opačnej strane chodby okupoval šéfredaktor. Vyzerala úplne inak ako Barbelina. So stohmi cudzokrajných novín vysokými po kolená a s policami prehybajúcimi sa pod právnickými príručkami, životopismi politikov, almanachmi vedomostí a knihami o skutočných zločinoch pripomínala skôr obývačku hrabivca. Jeremy, vo formálnej košeli, ktorá však nejakým zázrakom pripomínala skôr kaftan, telefonoval. Keď dnu strčila hlavu, aby mu doručila jeho chai so sójovým mliekom, zdvihol k nej otvorenú dlaň, čo znamenalo, že sa má vrátiť o päť minút. Justine sa veselo usmiala a prikývla.

Ďalšiu miestnosť v chodbe zaberali redaktori. Len čo Roma Sharplesová začula zvuk Justiných krokov, zdvihla hlavu od počítača a vykukla spoza okuliarov s elektricky modrým rámom. Bola známa svojou mrzutou a panovačnou povahou. Určite jej už ťahalo na sedemdesiat, no nevykazovala žiadne známky toho, že by chcela odísť do dôchodku.

„Ďakujem,“ povedala, keď si vzala svoju čiernu kávu. Odlepila papierik z notesa na stole a podala ho Justine. „Daj túto adresu Radoslawovi a odkáž mu, že tam musíme byť presne o jedenástej. A, Justine? Pristav nám auto pred vchod, dobre?“

Justine položila trojštvrťinové latte na prázdny stôl vedľa Romy. Patril Jenne Raeovej, ktorú zrejme niekam odvolali a ktorá – tým, že bola iba tridsiatnička – nedávala Justine fakticky žiadnu nádej.

Odborníkom na šport bol v redakcii *Hviezdy* Martin Oliver, päťdesiatnik a pravdepodobne Justinina najväčšia šanca vzhľadom na jeho osobné návyky. Práve telefonoval a vznášal sa okolo neho zvyčajný puch alkoholu a nikotínu, keď mu Justine podala presladené dvojité kapučíno. Zaťukal jej na lakeť. Do notesa na stole napísal *v kopírke sa zasekol papier. A potom počítač mi znovu nechce tlačiť pdf. Zožen Anwen.*

„Hej, čo už, tréneri sú idioti. Nerozoznali by kľúčového nadsádzovača od roztľieskavačky,“ vyhlásil do telefónu, podčiarkujúc

slovo *znovu* toľkokrát, až do papiera vyryl hlbokú ryhu. Justine mu vzala pero a pod jeho odkaz nakreslila smajlíka.

Ďalšou v poradí bola úzka kancelária, ktorá bola kedysi šatníkom. Za stolom sedela Natsue Kobayashiová, manažérka externých prispievateľov. Natsue mala dar prvotriedneho módnego vkusu a pokožky, ktorá popierala zákony starnutia, takže všetkých udivovalo, že bola dosť stará na to, aby mala tri vnúcatá. Každý deň využila obedňajšiu trištvrtihodinu do poslednej sekundy pletením svetříkov z luxusných vlín – merina, alpaky, vačice, ťavy – pre milované vnúčence, ktoré žili vo Švédsku. Natsue navyše oplývala nadprirodzenou schopnosťou multitaskingu.

Bez toho, aby prestala prepisovať list, ktorý bol pripnutý na napichovací šanón vedľa jej počítača, prehodila: „Dobré ráno, Justine. Och, tie šaty! Krá-á-ásne! Kawaii!“

Justinine šaty boli nefalšovaným vintage kúskom – predtým patrili jej starej matke.

„Jedna biela káva bez peny,“ oznámila Justine.

Natsue, neprestajne ťukajúc do počítača, poďakovala: „Vďaka. A vidím, že nesieš aj poštu? Budem ti zaviazaná, ak mi posunieš moje listy, len čo ich pretriediš.“

„Samozrejme,“ povedala Justine.

S úľavou zistila, že miestnosť, kde sídlila kreatíva, bola, chvala-bohu, prázdna, takže jej nemal kto naložiť ďalšie povinnosti. Grafikom nechala krátky odkaz spolu s Barbelinou brožúrou a rýchlo ušla. Oproti v IT oddelení sedela anjelská technička Anwen Corbettová, ktorá zjavne spala.

Anwen bola nočný vták. Často prichádzala do kancelárie neskoro v noci, aby sa povrtala v počítačoch, keď ich nikto nepoužíval. Jej hlava plná dredov teraz ležala na hrubom manuáli od počítača na stole zahádzanom káblami, obvodovými doskami a figúrkami zo *Star Wars*.

„Anwen,“ budila ju Justine. „An!“

Anwen prudko zdvihla hlavu, aj keď oči mala zatvorené. „Hej, hej. Všetko platí. Mám to.“

Minnie Darke

Je to vo hviezdach

Z anglického originálu *Star-Crossed*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Michael Joseph v roku 2019,
preložila Gabriela Patkolová

Vydalo vydavateľstvo Lindeni v Bratislave v roku 2020
v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika
Číslo publikácie 2 134

Jazyková redaktorka Katarína Vilhanová
Zodpovedná redaktorka Lucia Krajčíková
Technická redaktorka Jana Urbanová
Obálka Lucia Lukáčová
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín
1. slovenské vydanie

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
eshop@albatrosmedia.sk
tel.: 02/4445 2046

© Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2020
Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať
a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek
spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ALBATROS MEDIA